

Edebiyat Defteri

ediplaz -Yazıları-

Oluřturulma Tarihi:
28 Mayıs 2021 Cuma

Yayınlayan:
Edebiyatdefteri.Com
Türkiye'nin Kültür ve Sanat Platformu

İKİ SATIRLIK HAYAT

[italik] Zaman, bir kırlangıç misali

Çaresiz avcılarımız onun ,asla tutamayacak.

Daha dün babamın aldığı

O ilk deri ayakkabayı hatırlıyorum

Başucuma koymuştum uyurken.

Ya rahmetli annemin “Ona Dida” hikayesine ne demeli?

Ne kadar da çocukmuşuz , inandık onlara!

Tahtadan arabalar yapar, dolaptaki akşam yemeği olacak

O tereyağlarını tahta tekerleklere sürerdik. ..

Ekmeğimiz mısırdandı.

Sabahları erkenden annemle kalkar

Su değirmeninde kuyruk beklerdik

Akşama kadar yetecek un öğütebilmek için...

Hiç unutamam, babamın ilk kez buğday unu getirmesini

Annemin o tarladan çıkmış yarı topraklı elleriyle yoğurduğu

Buğday ekmeğinin kenarından koparıp yolda çocuklara hava atmamızı.

Bizim de artık beyaz ekmeğimiz vardı!

Yıllarca kurumuş mısır ekmeğinden diş etlerimiz çekilmişti.

Bir de aşık olmuşuk annene yavrum.

Bıyıklarım henüz terlememişti,

Sevdim onu , ta ki liseye kadar o beni hiç anlamamıştı.

İlk elini tutuşunu hatırlarım bugünkü hava durumu gibi.

İkimiz de titriyorduk, acaba sonu gelecek miydi bu çilenin?

O gün başlamıştı sizin hayatınız yavrum, o ilk tutuşla.

İyi gidiyorken her şey aniden bulutlar sardı hayatımızı! Kapkara bulutlar...

Babam ve kardeşlerim kurban bayramını göremediler!

Babamın adı sende oğlum, kardeşimin adı da sende kızım...

Onlara yaraşır insan olun isterim.

Zordu üniversite yıllarım...

Bir kuru simitle bir günü geçirdiğimi bilirim .

“Aç kalsan yavrum, açlığını duyurma.” derdi babam.

Okul masraflarımı çekecek gücü mü vardı annemin,
Babamdan kalan dul maaşıyla ev mi geçindirsin,
Beni mi okutsun?
Zavallı o da peşimizden yıprandı gitti, gün yüzü göremeden!
Üniversitedeyken evlendik annenle.
Dedeniz sağ olsun, o olmasa belki siz de yoktunuz yavrum.
Aylarca sadece lahanası eksik olmayan yemek gördü tenceremiz,
İlaç bile alamadık yeri gelince!
En zor zamanlarda dedenler yetişti imdadımıza
Doyduk onlarla, ısındık.... Güldük, insanlığımızı hatırladık...
Sizler yavaş yavaş girdiniz hayatımıza...
Şimdi delikanlılar , hanımefendiler oldunuz karşımızda....
Geçen okuldan gelirken
minibüste bir gencin bana yer verışı var ya...
İşte o zaman her şeyin artık yokuş aşağı gittiğini anladım!
Saçlarıma aklar düştüğünü biliyordum
Ama yüzümün çizgilerini fark etmek istemiyordum galiba!
Yer verilecek insan olduk şimdi!
Ünlü şairin otuz beş yaşında kalabilseydik keşke.
Ama durmuyor zaman.
Dün çocuktum bugün yer verilen insan....
Ağlasan , yalvarsan nafi!e!
Durmuyor zaman...
İşte yavrularım... Ben hayatımı iki satırda anlatabildim
Bakalım siz satır aralarına ne yazacaksınız? [/italik]

ÇAY KADINININ HEYKELİ DİKİLMELİ

[italik]

Bu nasıl başlık demeyin! Başlık az bile gelir, Karadenizli kadınlara. Onlara dünyanın en büyük krallığının tacı takılmalı. Neden mi? Hiçbir karşılık beklemeden ekmeğinin her zerresine terini akıtan, avare gezen erkeklerimize inat edercesine erkek işine sarılan böyle fedakar kadınlar nerede bulunur ?

Biz erkekler, işten eve geldiğimizde, yemeğimizi hemen önümüzde görmesek hiddetleniriz. “Olur mu böyle? İşten yorgun gelmişiz, bir de yemeğimiz anında hazır olmayacak ha!” der, sonra da davranışımıza istinaden böbürleniriz. Kılıbık değiliz ya, ondan!

Eğer çalışmıyorsak hiçbir işte, akşama kadar kahve köşelerinde zaman öldürür, akşam olunca da yorgun olan bizmişiz gibi, hanımlarımızdan hizmet bekleriz. Ne hizmeti bekliyoruz ki biz? Asıl, bizim onlara hizmet etmemiz gerekmez mi? Birilerinin sesini duyar gibi oluyorum şimdi. “Olur mu canım! Kadın, kocasına hizmet etmeli, ev işi kadına ait; erkek ev işi yapar mı?” dediklerini duyar gibiyim şimdi. Eee, tamam! Peki biz akşama kadar erkek işi mi yaptık, ya da tarlada erkek gibi çalışan biz miydik? O zaman roller değişti, hadi hazırlayalım yemekleri, yıkayalım çamaşırları! Zor tabi, zor gelir bize! Karizmamız çizilir değil mi? Erkeklik gururumuza ters düşer değil mi? Ya kadınların gururu? Onların böyle bir özelliği yok mu?

Tanrı, kadınları tarlada bahçede çalışınlar diye yaratmış olsaydı, erkeğin kuvvetini onlara verirdi. Ama onlar bizlere inat, ailenin tüm yükünü omuzlamış durumdalar. (Bu genellemeye herkes dahil değil, bazılarımızı muaf tutmak gerekir.) Özellikle de “çay kadını”...Sabahın erken saatlerinde kalkıyor, bir gün boyunca, çoluk çocuğunun yiyeceklerini hazırlıyor, sonra da hiç vakit kaybetmeden, cennet bahçesine koşar gibi, çay bahçesine koşuyor. Koşmazsa, kontenjanını dolduramayacak. Bu durumda, güneşin etkisini en çok hissettirdiği sıralarda, kontenjan doldurma telaşıyla da daha fazla ter akıtacak. Sonra da çayları, satacağı alım yerine taşıyacak. Hem de zamanla yarışarak... Alım yerine geldiğinde de bohçaları tek tek açacak, “Devlet Baba”ımızın kutsi isteği gereğince, eksper ağabeyimizin onayını alacak, tekrar bohçaları bağlayıp kantara taşıyacak. Daha bitmedi işi! “Acaba ne kadar çay toplayabildim?” diye cüzdanını kontrol edecek, kontenjanını doldurmuşsa mutluluğu hak ettiğini düşünecek. Eee, o kadarcık mutluluk da hakkı yani! Eve gelecek, çocuklarına yemeklerini verecek, akşam kocası gelince ne yiyeceğini düşünecek ve ona da özel yemekler döşeyecek, tekrar asıl mekanı olan çay bahçesine koşacak. Akşam olunca da biz erkekler, ondan hizmet bekleyeceğiz. Eməğinin karşılığını “Devlet Babamız” ödediği zaman da paranın yüzünü göremeyecek. Niye görsün ki? Alışverişi biz erkekler yapmıyor muyuz? Kadının ne işi var çarşıda, pazarda; piknikte, eğlencede? Erkek eğlenir, kadın evde cinlenir! Kadınlarımız için hayat yıllarca böyle sürüp gidecek. Sonra da bizler medeniyiz diye övüneceğiz ha!

Heykeli dikilecek olanlar asıl, kadınlarımızdır. Biz burada, onların yaptıklarını yazmaya kalksak hard-diske sığmaz; onların heykelini nasıl yapalım ki dünyaya sığsın?

Kamil GÖRMÜŞ

Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

ÖĞRETMEN VE TOPLUM

[italik]

ÖĞRETMEN VE TOPLUM

Mesleklerin en kutsalı olarak bilinir öğretmenlik. Bu nedenledir ki bugüne kadar hep fedakarlık isteyen saygın bir meslek olarak bilindi. İnanıyorum ki bundan sonra da hiçbir maddi ve manevi baskıya boyun eğmeksizin hepimiz bu bilinçle bu mesleğin gönüllü birer neferi olmaya devam edeceğiz.

“Dünyanın her yanında öğretmenler, insan topluluğunun en fedakâr ve en değerli varlığıdır.” Ne var ki toplumumuzda bugün, mesleği icabı olsa gerek, en savunmasızdır da aynı zamanda. Nerede bir aksaklık varsa sanık koltuğundaki bellidir. Çocuklarımızı arkamıza bakmadan teslim ettiğimiz öğretmenlerimiz nasıl olur da her durumda tek suçlu olur? Bir trafik kazası olur, vatandaşın suçlusu hazır: Öğretmen. Vatandaş yere tükürür ,suçlu öğretmen. Gençlerimiz sokakta sigara tüttüre tüttüre yürürken onları gören vatandaşın suçlusu yine öğretmen. Kuyumcu, manav, fırıncı... eksik tartar ; suçlumuz belli. Çocuk anne babasına saygısız davranır, saldırlacak kişi malumunuz. Bu kadar yükü deve kervanına yükleseniz sizi çöl ortasında bırakırdı, inanın; ama öğretmen, vicdanını duygusallığına siper etmiş o kahraman , yaşadığı her tür olumsuzluğa rağmen milletin yine önünde. Kimi zaman eleştiri oklarından ilk o nasiplense de...

Hemen her çağda saygın olan öğretmenlik mesleğinin saygınlığını gün geçtikçe kaybettiğine üzülerken şahit oluyoruz. Belki de çoğumuz yaşayarak...Unutmayalım ki “Toplumların düzeyi öğretmene verdiği değerle ölçülür.” Günümüzde her zaman her meselede öne atılan öğretmen iken madden ve manen sürekli yıpratılan neden öğretmen? Hemen her yıl düzenlenen değişik mili bayram etkinliklerinde, sıcak soğuk demeden polisimizin, denizcimizin, havacımızın, karacımızın, Yeşilaycımızın, Kızılaycımızın... özel tören ve kutlamalarında tüm yükü çeken öğretmenlerimiz değil midir? Bu zor ve gönüllülük isteyen insan eğitiminde tek fedakar öğretmen mi olmalıdır? Ülkemdeki bütün kusurları düzelterek, ülkemizin eğitim sorunuyla mücadele edecek sadece öğretmenler midir? Yıllardır devasa bir sorun olarak gittikçe de büyüyen bu meseleyle sadece öğretmen mi mücadele edecek? Bu soruların cevabını düşünürken kendinizi az da olsa sorumlu görmediyseniz yine öğretmen mi suçlu, o da taşın altında elini çekerse ne olur? Ama şu bir gerçek ki fedakarlık, milli ve devletsel konulara gelince öğretmenin olur, başarıda övünenler ise hepimizin malumu!

“Geleceğin güvencesi eğitime, eğitim de öğretmene dayalı” ise öğretmenlik mesleğine toplumdaki eski saygınlığı kazandırılmalıdır. Bu konuda hem topluma hem de değerli öğretmenlerimize görevler düşmektedir. Özeleştiriden kaçınmadan her iki taraf da boy aynasında kendilerine bakmalıdır. “Nerede hata yaptık?” diye sormadan, özeleştiriyapmadan bu işe başlamak kör kuyuya taş atmak olur.

Ünlü Diyojen şöyle der: “Yeryüzünde öğretmenlikten daha onurlu bir meslek tanımıyorum.” Öğretmenlik eğer onurlu bir meslek idiyse kaybettirdiğimiz bu onurunu tekrar kazandırmak önce biz öğretmenlere , sonra da topluma düşer.

BENİ MAZİYE GÖMÜN

[italik]

Biz siyah beyaz televizyondan izlerdik yeni yılı, akşamı beklerdik yayın başlasın diye TRT'de. İki saatlik bir programla geçerdi koskoca bir yılın son gecesini. Kuzine denilen sobada , bir de lapa lapa kar da yağıyorsa, pişirilen patatesler ve patlamış mısırlarla tatlandırırız zamanımızı. Belki soframız zengin ve çengimiz pek renkli değildi ; ama hepimiz mutluyduk. Yokluktan şikayetçi değildik. Kıbrıs'larda pokere, kahvelerde okeye ,gazinolarda tabak kırmaya durumumuz yoktu ama hepimiz huzurluyduk.

Evimizde sabah sofrasında bir taze yumurtamız olsa şanslı hissederdik kendimizi. Ayda bir şehir dediğimiz üç bin nüfuslu kasabaya indik miydi kendimizi büyük şehir görmüş gibi gezgin hissederdik. Sobamızı yakacak gaz yağımız yoktu ki havai fişeklerimiz olsaydı! Hayat daha başkaydı, insanlar daha başka!

Yokluk muydu bizi mutlu kılan? Şimdi bizi mutsuz kılan acaba varlık içinde yokluk mu? Yoksa birileri yoksulluk içinde kıvrılırken elitlerin(!) tonlarca yiyeceği bir gece uğruna çöpe attıklarını görmek miydi bizi mutsuz kılan?

Zaman eğer bir yandan bize gösterdiklerini sadece gösterip bazılarını sunacaksa o nimetleri, zamanın akışına neden sevineyim ki? Eskisi daha güzelse eğer, yeni yıl sizin olsun; beni maziye gömün!

(Kamil GÖRMÜŞ, 30-12-2011)

"BORSA İSTANBUL" VE TÜRKÇEYE İHANET

[italik]

Bugün İMKB'nin yeni adı konuldu. Güzel ülkemizin güzel insanların konuştuğu ve yüzyıllardır şaheserleri oluştururlarken ünlü dil sevdalılarımızın kullandığı Türkçemize ihaneti gördüm!

İMKB'nin yeni adı "BORSA İSTANBUL" imiş! Yazık! Türkçede isim tamlamasında kural şudur: Tamlayan tamlanandan önce gelir. (İstisnai durumlar haricinde.)

Bu kurala göre " Borsa İstanbul " değil, "İstanbul Borsası" şeklinde olmalıydı.

Ama yeni isme bakıldığında tamlananın başta, tamlayanın sonda olduğu görülmektedir.

Bu, Türkçenin yabancı dillerin boyunduruğu altına girdiğinin bir görüntüsü; belki de ülkenin...

Milli Eğitim Bakanlığı 9.Sınıf Dil ve Anlatım ders kitabında "İletişim ve Dil" ünitesinde dilin yozlaşması ile ilgili bir fotoğraf yer almaktadır.

O fotoğrafta bir büyük iş yerindeki tabelalarda yer alan yabancı sözcükler, tamlamalara dikkat çekilerek öğrencilerde dil bilinci oluşturulması amaçlanmış ve bu konuda öğrencilerin bu fotoğrafı yorumlamaları istenmiştir.

Bu ne duymazlık veya aymazlıktır ki tüm dünyanın kullanacağı bir kurum isminde, Türkçe dil kurallarını hiçe sayılmış, İngilizce dil kuralına riayet edilerek isim oluşturulmuştur.

Bu konuda acaba bu konuyla ilgili üniversite hocalarımızdan, onları da geçtik, ilköğretim öğrencilerimizden herhangi birine, danışılmaz mıydı?

Hani anladık, milli sporumuz güreşte son zamanlarda hep tuş oluyoruz ; dil konusunda da tuş mu olduk yoksa?

Anlaşılan ülkem tüm değerleriyle boyunduruk altına giriyor galiba! İnşallah yanılan ben olurum Allah'ım!

Kamil GÖRMÜŞ